

VÁRNAY DEA

Idők és szerelmek

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/81

**A kötet kiadását
Pécs Megyei Jogú Város Önkormányzata támogatta**

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Várnay Dea

Várnay Dea verseivel évtizedek óta találkozhat az olvasó a különféle lapok, irodalmi orgánumok hasábjain. Két karcsú versfüzete is napvilágot látott már. Futó hangulatok, csipkefinom érzések költője ő, de a történelem „stiklijét” sem hagyja szó nélkül olykor. Legtöbb verse azonban mívés miniatúra, gondos kézimunka, szinte nem is írja, hanem horgolja a sorokat. Tipikusan női líra az övé, anélkül hogy szenvelgő vagy nyafka lenne. Valamiféle fausti sóvárgással a szép hangulatokat igyekszik maradásra bírni – így tartósítva egy kicsit az átmeneti felhőtleniséget a homlokunkon.

Kérem, olvassák szeretettel Várnay Dea verseit.

Baranyi Ferenc

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Hatodik napon

A Hatodik Nap teremtette
az Úr az embert,
kit szabad akarattal
magára hagyott.
A Hatodik Nap a Büntetés Napja,
a Hatodik Nap az irgalom Napja,
s ki nyer bűnbocsánatot?
A Hatodik Nap a legnehezebb,
az Úr elfáradt, s az ember
eszmélni kezd;
az Elet völgyében vasárnap születtem
egy nyári hajnalon, rák jegyében –
szégyenre, szánalomra,
bűnre, vezeklésre,
egy megígért szerelemre,
egy megígért halálra.
Ami él – pusztítható.
Csak a láng örök és ki nem oltható.
A láng lobog több ezer éve;
láng lobog a halotti máglyán,
s a szerelmeseknek is
láng lobog
előttük, mögöttük, szívükben.
A láng örök; életető és pusztító.

Didó áll a palota teraszán,
Aeneás hajója elhagyja
Karthágó partjait – a láng lobog.
Jászon elhagyja Médeiát,
Chopin kocsija előáll,
Georg Sandtól búcsúzik.
Ady elhagyja Lédát
– a helyszín változik.

Kit a szerelem elhagyott,
árnyéka leárnyékoltatott.
Áll a napon tétován
tékozló árvasággal,
s tenyerébe szorít
egy kavicsot.

Elhagyott kislány sikolt fel bennem.
Miért hazudtatok? Becsaptatok!
Azt mondtátok: jó legyek, türelmes,
és eljön a jutalom.
Mama! Nekem nem kell a csokoládé,
a csillagszóró, szaloncukor,
csak valaki szeressen,
de nagyon-nagyon.

Majd a zajok jönnek,
egyre közelednek,
mint napfogyatkozáskor
a felbolydult világban
a riadt állatok;
vércse vijjog, denevér csapkod,
bagoly huhog,
csak a bodzaillat hallgat,
tudja imádkozom.

Meg kell ismerni a Pusztulás Arcát,
a világvégi kertek föld túrásán
korhadó lábszárcsontok halmát,
hol burkaiból kifordul a csend.
Meg kell ismerni a Rettenet Arcát,
mások halálában halálfélelmünk.
Meg kell ismerni az Iszonyat Arcában
saját rettegésünk.
Láttam én a földrengés nyomát a tájon,
Budva és Kotor megnyílt szirtjeit.
Láttam én a földrengést kórházi ágyon,
kilincs nélküli ajtók homályában,
felém úszó szemgolyón.

Aki mindent és mindenkit elvesztett,
mint a háborúból menekült

ül az útszélen, mezítláb,
mindenből kifosztva,
nincs otthona, kabátja,
s nem várják sehol,
fölöslege van; a két keze,
s nem tudja, mit kezdjen vele.
Ül az útszélen a Hatodik Napon.

A Hatodik Nap a Felismerés Napja,
hogy a megváltás elmarad.
Lesz hétfő, kedd és vasárnap,
de minden nap ezután a Hatodik Nap,
míg eljön az utolsó Hatodik Nap.

Apokrif

Állok a tagadás erkélyén,
a magány tériszonyában,
földre terít egy jégszilánk,
takarj be, anyám!

Dunakanyar

Békés este van a vízszagú partok felett,
elszunnyad az alkony utáni csend,
tücsök ciripel a bokrok alján,
a sétányon magány kószál...
Kialudtak a szalonnasütő tüzek,
pislákoló pont az átkelő hajó,
bogarak koppannak a lámpa falának,
álmosan ringatózik az elárvult komp,
az akácok levelén esőcseppek üldögélnek,
ősz hoz a parti szél Szentendre felől...

Korcsula

Házak kockái fényitta mészkövek,
sikátorokban botladoz a képzelet,
felborzolt madártoll,
a tenger pergamentje;
sirályok zuhanó repülése.
Citromfa nyújtózik
a bástya mellvértjén,

pálma integet,
s a fügek
smaragd csengettyűje.
Mólók és kikötők emlékét
viszem magammal,
s a tenger
könnyízű csókjait.

Szozopol

Gránit szikla térdét
nyaldossa a hullám,
visszacsattanó permet
a medúzák üvegharangján,
a szírt fokán sirály
tolláskodik.
Cserépszin háztetőre
szőlőfürt kapaszkodik,
muskáтли és leander sétál
a fügefák árkádjain;
kagylót tartok kezemben
mohával, a tenger illatával,
s egy hajósíp
elhagyja Szozopol partjait.

Dubrovnik

Lehorzsolt sziklák lábára
gézfátylat terít
a kifehéredő hullám.
A nyár palettáján
begyűrűzik a kék.
A sötétkék kicsap
partjai közül.
Az öböl felett
sirály lebeg;
fehér jácintlevél.

Bolgár tengerparton

Lombzizegéstől remegő,
balalajka-szavú éjszakák,
kövek, kagylók, csigák.

Sirályszárnytól szántott,
felhőtlen messzeség...
Eltéved a tekintet,
ahogy változik a kék.
Öröktől fogva létező,
emberelőtti időtlenség,
két őselem:
a tenger és az ég.

Horizont

Éjszaka van,
a halál pergamentjei
remegnek,
balfelemet jelző
szívzörej,
a fák
hosszúra nyúlt karjai,
a térben
a horizont egyenese;
a mérhetetlen idő,
az öröklét
felfoghatatlansága
s a feltámadás ígérete;
fülembé zúduló vér
egyhangú lüktetése,
húsvéti bárány
homloksérülése,
vörös karikák
a süllyedő sötétben.

Talán

Idegen mosolyokból
kihullt
tükörcserepek
zuhantak közénk,
fenyőtű reccsenése;
egy elkezdett mozdulat
segélykérő jele,
talán egy megérkezés,
egy tekintet marasztalása,
egy száj tisztítótüze,
egy gombosfünyi seb,
talán egy szélből
kimentett hang

vigasztalása,
egyetlen másodperc.

Búcsú

Valaki kilép a szobából,
vázából kihajol
a virág,
megszédül,
szőnyegre hull,
s feladja magát.

Könnyezik a karosszék
arany-oroszlánja.
Fordítsd el arcod,
ne törődj velem.

Etűd

Szeretném vergődő bordáidra
szorítani tenyerem,
hatalmas szívedre borulva
zokogni; régóta...
Letérek a szivárvány útjáról,
lapulevélbe rejtőzöm,
szappanbuboréknyi időre látlak.
Te állsz a zeniten,
legyőzhetetlen időtlenségben,
a nap aranypáncéljában
Fény vagy, tündökölsz.

Apassionata

Hajnalodik, Orion az égen,
s a felkelő nap aranykévéje
lehull az élőkre.

Zenitbe kapaszkodik a pillanat,
s feloldódik az idő végtelen vízében.
Rég halott szerelmek lehelete kerül
lélegzettel a tüdőbe, a vérbe.
Szerelem: a lélek öröklétbe repülése
s a test halálosan szép ívű érintése,

a világon átcsurgó folyók
tengerbe érkezése.
Tűz és véráldozat.

Antipatrosz halála – Mirjam ölelése,
Szulamit feltárja keblét a törnek,
Rómeó méregfiolát szorít kezébe,
Klára Wick Schumann érverése.

Szétvált kezek fenyőtűje karcolja
a világot átsöprő szelet.
A tenger zúg tovább
a végtelen időben,
s a hullámok felett
lebeg a Dél-kereszt.

Chopin

A nohanti nyárban
megrezzen a levél,
felszarvazott gyanakvások
hordája titok tájon,
visszafogott köhögés,
herba-tea, kiskanál,
kottafej ágaskodik.
Az artériát emésztő láz
etűdfoszlányt intonál;
lovagló korbács csattan,
közeledő léptek –
s AND
a pillanat fénygyűrűjében
elsüllyedt képsorok.

Virginia Woolf

Az állati meleg tapintása
könnyé párasodik.
Pókháló foszlány a múlt,
jelenbe függeszkedő
árnyéklegyező.
Miért? Hová tűnik?
Mebicsaklik a szó.
A tudat tátongó polip.
A tér rugója pattan,
emelkedik, aláhull
és fénybe ütközik.

Baudelaire

Vörös borba pácolt
éjszakák aromája
baktat a Szajna parton,
deszka reccsenés,
padlásajtó nyikorgás,
macskanyávogás,
kezében: fonnyadt virág,
a szegénység lázít
és megaláz.
Lepedőtlen ágyon
alszik a költő,
s fekhelye
egy szalmazsák.

Jeszenyin

Gyémánttal tükörbe
karcolt név,
ISADORA,
szeráf mosolyú,
Szóke Fejedelem,
vállán fekete,
véres palást,
halántékára
pisztolyt szegez
a Szerelem,
a TÖRTÉNELEM.

Latinovits imája

Atyám! Irgalmazz nekem!
Nézz rám, szenvedő fiadra és könyörülj.
Üsd ki kezemből a tudás méregpoharát,
vedd le vállamról
az írástudók felelősségét,
vedd el áldott és átkozott talentumom,
mert lázadó vagyok,
míg értelemmel bírok;
a hitványság,
az ősgonosz, az ősbuta,

a zsarnokság lázadásra késztet,
de nem akarom...
Tégy tudatlanná és jámborrá,
olyan legyek, mint a háziállatok,
simítsd ki agyvelőm tekervényeit,
add nekem a felejtés kegyelmét,
engedj leszállni a keresztről,
hogy szolgáljalak hűséggel,
értelem és szenvedés mentesen.
Uram! Könyörülj rajtam,
vagy végezz velem,
bénítsd meg szavam,
ne hallja tovább
a halandó világ.

Gráci

Galai Pongrác emlékére

Te mindig mindenkinek
Gráci voltál,
mikor decemberben is
nyitott ballonkabátban
rohantál be a szerkesztőségbe
– Balf után –
a poének csillagszórói izzottak benned,
könnyezve nevettünk
legfrissebb vicceiden,
és azok a péntek délutánok...
Ekeid nyila mindig pontosan talált,
a körút lüktetése volt
munkád kísérő zenéje.
Te szeretetre éhes
fürkésző, barna szempár,
kit mindenki szeretett.
Te Nagy Varázsló,
s mint egy kötél táncos,
egyensúlyoztál a szakadék felett,
élet-igenléssel és halálos kórral
kápráztattad el híveidet.
Te Nagy Mesemondó,
mesélj még tovább...
Döbenten néznek rád a farkasréti fák.

Abody Béla

Legördülő függöny után
taps és hallgatás;
eltévedt billiárdgolyó
a nyirokér falán;
mert mindig megtagadtatott a Jó,
s az Igaz áldozattá vált;
fény jelzi az árnyat,
árny takarja a fényt,
örök hullámlás.
Meghitt arcok profilja
a havon, a papíron,
toll derekán fénysugár;
múlандó kéz árnya –
a múlhatatlanság ráncán.

Gyász

1978. január 30.
Nagy László halála.
Lezuhanó akkord a hír,
gégefőbe szorult sikoly,
elbizonytalanodik a kéz,
megrogyan a térd,
a száj megvonaglik
és dadog;
vastüdőben lélegzik
a csend;
felperzselt falvak
vésztjósló hallgatása,
láng, hamu, üszők.
Távolodik a száncsengő;
fenyőerdők zokognak,
jégzajlás
a Fekete-erdőtől
a Fekete-tengerig.
Szellemtábla alatt füstölők,
gyertyák, kandeláberek,
siratófalnál
egy ország áll,
félre kell verni a harangokat,
a hullámokba bukott
az EZÜST SIRÁLY.

„S ki viszi át”

Nagy László emlékének

„S ki viszi át fogában tartva
a Szerelmet a túlsó partra”
Gyémánt szava hasít
hiánya ablaküvegén,
a zászlót zsebkendő
gombóccá gyúrik,
a hitványság hernyója
lepkévé bábozik.
Vacognak a falovak,
s halk miatyánkot perget
a vadgesztenyefáról
hulló fonnyadt levél.
Vörös muskátli-láng,
mécses pislákolás.
A nem-lét fekete lován
száguld ő a januári szélben,
ki a csillagokba temetkezik.

Temetés

Huszárik Zoltán halálára

A végtelen kimarjuk partjain
vacognak a farkasréti fák,
széljárta ösvényein a létnek
mécsesláng, koszorú, halál.
Fémbe mart képsorok
forognak az idő orsóján.
Premier planba került arc,
a kivédhetetlen pillanat lezárt.
A végtelen kimarjuk partjain
vacognak a farkasréti fák.

Pilinszky János

Fehérben – feketében
zongora fogsora,
feszület árnyéka
megnyúlik a lámpafényben,
serceg a kanóc,
a láng ágaskodik,
letérdel és ellobban.

Dimenzió

Masni vagyok egy kislány hajában,
anyóka orrán szemüveg,
s egy gombostűre tűzött
lepke.

Kiss Attila

Élek, szerelmed
Androméda-ködében,
csillag-galaktikák magányában,
neved naprendszerében.
Te fogd kezem,
még élek,
s tovább,
te kísérj el
a halhatatlanság labirintján.

Tűnődés

Az ígéretek bennem megdermedtek,
szomorú lett kiröppenő szavam.
Fáj a homokóra sercegése,
ahogy lapozgatok az időben,
a széllel farkasszemet nézek,
mely borzolja kibontott hajam.

Te

Te benne élsz az őszi csendben,
az elhalkuló tájban,
nyári hajnalokban,
könnyem prizmájában.

Te benne élsz az alkonyaiban,
téli éjszakában,
májusi esőkben,
fenyők illatában.

Nyárutó

Már utolsó ölelésben vergődik a nyár,
eltűntek a fürge lábak a homokból,
a simogató délelőttől,
és fáznak a reggelek.
Elhagynak a nappalok,
kiszakad belőlük a fény,
betakarnak szürkességgel
az esőtől duzzadó fellegek.

Tavaszi dal

Új nyarat firkál
az égre
az idei tavasz.
Virágfüzéres ágakat
himbál a szél;
bakfisok derekán
színes rojtú
övék ringanak.
Ránk borul
a lebbenő szárnyú,
feltartózkodhatatlanul
közelgő nyár,
és fel ráz
keserű álmainkból.

Téli napok

Arcnélküli napok – szelíd hóesésben,
megcsillanó fehér,
álom – dermedtsége,
kihullt a fény a tájból,
és elolvadt
a fagyos közönyben...

Hangulat

A bánat barna szörnye
árnyékot borít múlandó lényemre.
Tört prizmából hull a fény,
hitehagyott lett a remény.

Avar ízű reggelekre ébredek,
a téren agonizálnak a levelek,
s aláhull egy parányi halál.

Te gondolsz rám

Te gondolsz rám,
s az ünnepi asztal
abroszán megreped
előtted a levesestál;
te gondolsz rám,
ha két juharfa az útszélen
egymást átölelve
hajlong a szélben;
te gondolsz rám,
ha életedre szürke köd zuhan,
színekre vágysz,
s nem találsz
önmagad.
Te gondolsz rám,
a párás őszi alkonyaiban,
mikor madártalanná
szelídül a nádas;
te gondolsz rám,
a hóesésben, mikor
szempillád megkönnyezi
egy olvadó hópehely.

Változás

Vártalak, de
mintha nem is téged
vártalak volna.
Kerestelek, de
mintha nem is téged
kerestelek volna.
Ismertelek, de
mintha nem is téged
ismertelek volna.
Hiányoztál, de
mintha nem is te
hiányoztál volna.
Szerettelek, de
mintha nem is téged
szerettelek volna.

Árnyak

Tudom, mit jelent
a betegszoba falán
elmozduló árnyék,
lázás homlokra
boruló tenyér,
s a magunk ellen
forduló kéz.

Idő

Az időt csak magamon mérhetem le,
mert visszhangtalan lett léptem.
Szürkén ácsorognak a házak,
elgyötört ágak mögül figyel a csend.
A megvénült fák lombjai közt
hattyúdalát énekli a szél.
Álmatlan hajnalok tejködén
dermedten néz rám az ébrenlét.

Jeltelen

Kik szerettek,
messze mentek,
jelüket betemette
a homok,
fogyó árnyékkal
magamra maradtam,
a Tejúton
vánszorgok, mint
beteg bogár
az Úr tenyerén.

Amfora

Évszázados utcák zegzugába
rejtelek,
hogy el ne érjelek,
hogy meg ne unjalak,
hogy megőrizzelek.

Évszázados utcák zegzugába
rejtelek,
hogy egyszer
megtaláljalak.

Haza várlak

Hull a hó és haza várlak.
Vadóc szelek ölelik a fákat.
Kinn hideg van
az egész világban
haza várlak...
Lenn a járdákon
egymáshoz simulnak a házak,
haza várlak...
Az öröm sikolt fel bennem,
ha messziről meglátlak
felém közeledve... szeretlek.
Érzem, hogy jönni fogsz,
ezért mindig várlak,
Érezned kell, hogy most is
téged várlak...

Ablak előtt

Ablak előtt állok –
az üvegfalon túl
a külvilág;
domboldalok, utak,
bokrok és fák.
Zajos tavaszt jelző
lankadatlan csodák.
Vibráló fény,
szétfolyó árnyék,
harántcsíkok
szobám falán.
Függönyrácok
álmos begóniák –
tapétája a csendek
a szunnyadó magány.

Kavics

Csak ennyi voltál,
egy kavics,
melyért lehajoltam,
furcsának találtam,
és kezembe fogtam,
de csiszolatlan éle
tenyerembe mart,
fölsértette; vérzett,
és elhajítottam.
– Kavics voltál te is,
nem viszlek magammal.

Gyáarak

Mint bosszúért lihegő
porfíroszlopok,
úgy merednek az égre
a sistergő
gyáarkémények.
Karak ezrei,
véredények, inak
táplálják a lankadatlan
dohogásokat.
A gyáarak gyomrának
vulkán hangjai –
napjaim kísérő zenéje –
álmaimba lépve,
darázs-zöngéssé
szelídülve
rám figyel.

Mégis

Két csalódás közt ott vagy,
és minden kézfogásban.
A várakozás perceit,
a felgyült hazugságok
gordiusz-csomóját
te vágod el,
két könnycsepp közt
a szünet te vagy,
te oldod fel
és fokozod
leendő kínjaimat,
te őrzöd szavakká lett álmaimat,
kezem melegét, Chopint,

és a múltékony ősök ízét.

Nem tudom

Nem tudom, hogy
útjaid pálmaágát
merre hajtja
a nyári éj.
Nem tudom, hogy
a várakozás
sárga indexe
benned
vibrál-e még.
Nem tudom, hogy
árnyékod aranyporát
merre hordja
a forgószél.

Karácsony

Jászol-meleg, piruló
kalács,
betlehemi csillag;
földrésznyi sugárnyaláb,
szeretet-morzsák izzanak
a csillagszóró ujján.

Szilánkok

A széthasadt idő
márványtömbjéből
nem bonthatom ki
többé az arcod,
sem tested körvonalát
az akarat vésőjével;
a hétköznapi aszfaltján
jeltelen a lépted.
Elmúltál belőlem,
haragtalan, szótlán,
emléked üvegszilánk,
beépült múltamba.

Szerelmeim

Nyári délutánok árbocára
tűzött színes pántlikák,
nyakamba zúduló esőszakadás,
éjszakába hasító villám,
szerelmeim;
a reggel poharába csorduló
tej, a csészéhez koccanó kanál,
s minden elvétett mozdulat,
s minden lenyelt orvosság.

Sziklán

Máglyaláng a tűz,
a végtelenség érzete
a tenger; érzéki csalás
a tudatos magány.
Fekszem a kijelölt sziklán,
s körözve közelít a keselyű.

Katalin nap

Roska Katalin emlékére

Már nem hívhat fel telefonon,
és nem vihetek virágot,
bort neked,
te Héra szemű lény.
Az éterben kering a hangod,
csak bennem visszhangzik még,
siratlak,
Katikám!
Édes, szép barátnőm;
hidegebb lett a novemberi szél.
Belépsz álmaimba,
hogyan feledtesd
a szomorú valót...
... hogy nem vagy.

Az asztalon eltört egy pohár

Kotroczó István emlékére

Ami hihetetlennek tűnt, hihetővé vált,
a viszontszerelem reménye elveszett,
pedig mennyit kerested
a pillanat múlandóságát,
egy harmatcsepp virágkelyhében
a szépséget, a felvillanó csodát
egy női tekintet fényében,
s hogy szeretted az életet...
Most bezárva egy amfora kelyhében
nem lehet jó helyed,
belépsz álmaimba
lobogó sállal,
ballonkabátban,
válladon fényképezőgéppel,
kezedben szalmavirággal,
s nem hiszed el, hogy megtörténhetett.
Mintha az asztalon eltört volna egy pohár,
mintha az őszből hiányozna egy fénynyaláb,
mintha egy árnyalattal
mélyebb lenne a magány,
s a karácsonyesték
már nélküled jönnek el.

Öregség

Magadra maradsz
az esték tűzfalával,
kicserzett fényképeid
rakosgatod,
újságpapírba csomagolod
a holnapot.
Felébreszt egy éjszakai
zápor,
s reggelig
a múlt vitorlavásznát
stoppolgatod.
Emlékezeted rostáján
fennmarad egy név,
egy dátum,
és semmi más.

Őszi hangon

Ilyenkor ősszel

gyakran álmodom
veled,
mikor szökni készül
a fény
az elnyúló éjszakába,
s a fákról aláhull
egy tenyérnyi halál.

Krizantém

A novemberi ködben
könnyező krizantémok,
a hold egyedül úszik kék
tengereken;
meg kell fognom valaki kezét,
válaszolnom kell, de mit
felelhetek?
Itt állok ebben az esetlen,
rosszul szabott testben,
mely felfogja közönye
és megvetése nyilait.
A hold egyedül úszik kék
tengereken,
valahol a világ túlsó feleién
szürke sziklák alján szőlőskert,
márványoszlop egy tó tükörképén,
hol a fecske megmártja szárnyait.

November

A fények kicsorbult pengéje
karcolja a tájat,
lepkék és bogarak csendje
a kövek között;
viaszkönny prizmájában
esőmart sírkereszt;
a földhöz láncolt múlandóság
kifent kései.

Augusztus

Zöld rakéták zuhognak
a tájra,

s megfonja címerét
a kalász,
árnyéktócsába gyülekezik
a fény,
lombok között csírázik
a hervadás,
magot érlel a dinnyehéj,
az alkony kibontja
zászlótlan egét,
csillag hull alá
a teremtés örvényébe.

Akvarell

A tó szilárdan tartotta
a nádat, mintha üvegtáblák
keményedtek volna meg körülötte.
A szitakötő kék tüstével
átszúrta a nádszálat.
A nap nem állt az égbolt közepén,
rézsút szórta sugarát,
mely ferdén hullt alá,
s egy felhő szélébe ütközött,
fényszeletté égette,
lángoló szigetté,
hol emberi láb nem pihenhet.
A fák úgy álltak a fényben,
mint a teremtés hajnalán.

Gauguin

Csak vöröset,
a sárga okkerét,
az alkonyét,
a korallét.
Csak vöröset
egyre többet,
mert zeniten a nap,
s a dél árnyéktalan.
Csak ő értette
a pálma magányát,
a homok anyag-létét,
a tenger nyugtalanságát,
a természetek nászröptét,
s növényi létünk hajszálgökerét.

Van Gogh

Sárgába sárgul
a sárga
a napraforgó
réztányérján,
darázs dörömböl
az üstdobon;
halántékra lövelő
áramütés.

Délután

Neked akartam adni a délutánt,
a bennem felgyúlt rettegést,
a fények zuhanó repülését
a fák ágain,
verebek táncát
az aranyeső bokrán,
a föld szagát
s egy rózsatő
dermedt könnyeit.

Dal

Hozd el két tenyeredben
a tenger vizét,
hajadban a nyár
szitakötőjét,
homlokodon
a napkorongot,
s míg várlak,
hideg kövön térdelek.

Veled

Két tenyerem lesz otthonod,
ablakunk a kék hegyek,
mosdótálunk a tengerek,
törölközőnk a kakukkfüvek,
tévedésünk az alázóduló

lavina görgeteg.

Hívogató

Veled akarom a tavaszt,
a bőrünkön átizzó nyarat,
országutakat
szélükre tűzdelt jegenyékkal,
tengerpartot
a végtelen üzenetével,
s homokfövenyt
közös lábnyomokkal.

Hangod

Kábult szeizmográf,
idegszálaim rezzenése
őrzi tovább
– öntudatlanul –
bennem a hangod,
mint üres csigaház
a tenger moraját.

Azóta

Három év
nyugtalan nyugalma,
lapos novemberi tó;
borzong a sás,
bólint az emlék,
fel nem oldható,
tóba hullt kavics,
süppedő homok,
és örökkévaló.

Anziks

Sétáló napfény a hullámokon,
a Duna-parti lépcsőn
vízszagú a nyár,

fogam között bóklász a szarkaláb;

megmerül bennem az arcod,
kavargó papírdarabkák,
lepke remeg a galagonya-ágon;

nem tudom, árnyékod
hol nyújtja meg a délután,
kire hullnak hajadból
a vörös gerberák.

Az ifjúság

Az ifjúság addig tart,
míg negyed kiló kenyéren,
tíz deka parizeren élsz,
zsebedben az aznapi menzajegy,
villamosjegy, aprópénz;
míg kirakatot bámulsz,
mint gyermekkorod
befőttes üvegét,
míg mozijegyre spórolsz,
és személyvonaton zötyögve
a regényeket falod,
míg a téren leszólnak a srácok,
míg elpirulsz egy kézfogástól,
és ábrándokkal ringatnak
az esték,
míg úgy érzed, hogy belehalsz,
ha elhagy, akit szerettél...
Míg egyes szám első személyben,
feltételes módban,
jövő időben beszélsz.
De egy hétköznapi az élet
kinyitja tenyerét,
rajta a beteljesülés,
valami megváltozik benned,
ifjúságod jázminbokrárt
kiégette a napsütés.

Jelen idő

Milyen nap van? Milyen évszak,
melyik városban járok veled?
Nem hallom a vadgesztenye-kopogást,
szúnyog-szirénát, borostyán-mocorgást.

Csak feltérképezett arcod akarom látni,
csak szavakra bontott hangod,
csak a kezed az érinthetőségből,
csak a hajad a mindennapi ébredésből,
csak egymás lélegzetében
éljük az idő pókfonalán.

Szavak helyett

Vakult fotókópiák,
repedés az áhítat
opál falán,
fényképfoszlány,
levéltöredék,
oxidált ezüstgyűrű,
parafin morzsa
a gyertyatartó ráncán,
halántékra szorított tenyér.

Ajándék

Elmegyek,
de emlékül hagyom neked
az esőcsepp látványát
a páfrány tenyerén,
egy bogár lábnyomát
az akác levelén,
s a zöld-arany tükrök
fénytörését a folyón,
s a balladák fűzfa-ágait.

Kezed

Kezed árnyéka a kezem,
kezed melege lélegzetem,
kezed sorsvonalára
helyezem életem,
kezed érintése
létem, szemfödelem.

Szemed

Neked van
a legszebb szemed,
mert láttam,
értem könnyezett.

Őszi dal

Ősz van és ideképzellek
újra,
az esőáztatta
kavicsútra.
Te jössz felém
a parkon át –
a téren halott virág,
csend van;
csak a szél zokog.

Arcod

Esőcsepp buborék falán
úszó homorú kép;
fénydárdák játéka
aranyba zárt opálon;
sötétség sűrűbb
mélységei felett
lebegő lidércfény;
nap árnyékfoltja
a színek hullámait
tovaringató
szántóföldeken.

Szeretni

Szeretni:
önzésünk katalógusában
valakit magunk elé helyezni.
Szeretni:
felvenni valakiért
a hűség darócát.
Szeretni:
valakivel bérletet váltani

a hétköznapok villamosára.

Adagio

Hajnalok valószínűtlen lebegése
időtlen folyók partjai felett,
láng pantomimja a falon;
jégtáblát reccsentő csákányéi,
homlokom mögötti kép,
tapintás előtti lendület,
megdermedt mozdulat,
ujjlenyomat kövülete
a tükör peremén,
a fel nem oldható,
hideg vassal égetett
láthatatlan pecsét,
az egyszer volt, megérintett,
s az érinthetetlen teljesség.

Buzogány

Lengő sás között
buzogány ágaskodik,
a tó felszíne
nedves celofán,
moha lebeg a hullám
taraján,
kövekhez tapadó békanyál.
A fákon repedések kergetőznek;
a levelek kék ujjú árnyai,
a virágok, mint fényből
felmerült halak úsznak
a fű zöld tengerében;
s a platánok felett
a levegő rezzenéshullámai.

Századvég

NINCS IRGALOM AZ ÉLŐKNEK,
NINCS KÖNYÖRÜLET.

Sem szájalom, sem kegyelem,
mert kegyetlen a világ.

Súlytalanok lebegnek a fényben.
Kinek küldetése van – békéden –
halottaim, kartondobozba zárt
madárkáim – alszotok.
Anyám! Miért szültél meg engem
fájdalommal, ennyi szenvedésre,
én nem akartam megszületni
ebbe a korba, és élni sem.
Kinek törvénye szerint
nyomorult az ember.
A törvény tökéletlen,
mert embertől alkotott.
Én a magam törvénye vagyok.
Én nem akarom megtanulni a felejtést,
mert a felejtés
egy testrésznyi halál.
A szenvedés üdv és hasadás;
meg kell hasadnunk a fájdalomban,
hogy leglényegibb lényegünkbe
betörhessen a fény.
Nekem nem kell a fájdalommentes élet,
a fájdalommentes szerelem,
a fájdalommentes halál.

NINCS IRGALOM AZ ÉLŐKNEK,
NINCS KÖNYÖRÜLET, NINCS KEGYELEM.

Nyár

Tengerszínű lepkeszárny a nyár,
megérint, elillan, tovaszáll.

Udvarokra és kertekre
kiterített verőfény,
juharfa bolyha száll;
ideloccsan elém
a tegnap volt nyarak
hullámverése,
a mélyre ereszkedő éjszakák
csendjéből kimentett képsorok;
otthonalanság szavakban,
szerelemben,
vaskerítés rácsa
holdtükörben,
ideiglenesség arcokon,
mosolyok szájkosarában,
kulcszörejbe rejtett,
szétgurult csodák.

Tengerszinti lepkeszárny a nyár,
megérint, elillan, tovaszáll.

Készült 500 példányban

**Ez a
490
példány**

**ISBN 963 550 960 X
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**990001 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
